

Computer Programming II

การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ 2

LECTURE#2 Introduction to C Language

อ.สติตย์ ประสมพันธ์

ภาควิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ

KMUTNB

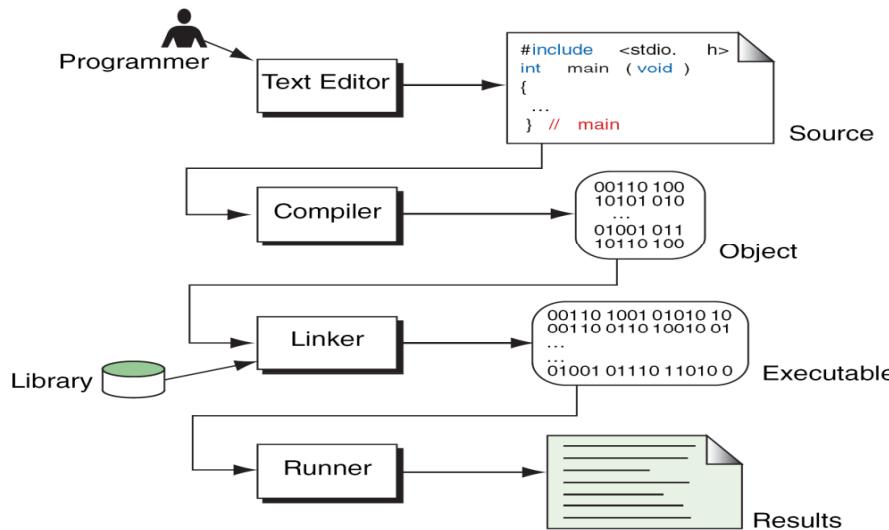
ประวัติความเป็นมาของภาษา C

- ค.ศ. 1970 มีการพัฒนาภาษา B โดย Ken Thompson ซึ่งทำงานบนเครื่อง DEC PDP-7 ซึ่งทำงานบนเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ไม่ได้ และยังไม่สามารถใช้งานอยู่ (ภาษา B สำหรับภาษา BCPL ซึ่งเขียนโดย Marth Richards)
- ค.ศ. 1972 Dennis M. Ritchie และ Ken Thompson ได้สร้างภาษา C เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพภาษา B ให้ดียิ่งขึ้นในระบบแรกภาษา C ไม่เป็นที่นิยมแก่นัก โปรแกรมเมอร์โดยทั่วไปนัก
- ค.ศ. 1978 Brian W. Kernighan และ Dennis M. Ritchie ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า The C Programming Language และหนังสือเล่มนี้ทำให้บุคคลที่นำไปอ่านและนิยมใช้ภาษา C ในในการเขียนโปรแกรมมากขึ้น แต่เดิมภาษา C ใช้ Run บนเครื่องคอมพิวเตอร์ 8 bit ภายใต้ระบบปฏิบัติการ CP/M ของ IBM PC ซึ่งในคราวปี ค.ศ. 1981 เป็นช่วงของการพัฒนาเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ภาษา C จึงมีบทบาทสำคัญในการทำ มากขึ้นเรื่อยๆ PC ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และมีการพัฒนาต่อมาอีกหลาย ๆ ครั้ง ดังนั้นเพื่อกำหนดที่ศึกษาการใช้ภาษา C ให้เป็นไปแนวทางดีที่สุด ANSI (American National Standard Institute) ได้กำหนดข้อตกลงที่เรียกว่า 3J11 เพื่อสร้างภาษา C มาตรฐานใหม่ เรียกว่า ANSI C
- ค.ศ. 1983 Bjarne Stroustrup แห่งห้องปฏิบัติการเบลล์ (Bell Laboratories) ได้พัฒนาภาษา C++ ขึ้นรายละเอียดและความสามารถของ C++ มีส่วนขยายเพิ่มจาก C ที่สำคัญ ๆ ได้แก่ แนวความคิดของการเขียนโปรแกรมแบบ OOP (Object Oriented Programming) ซึ่งเป็นแนวคิดการเขียนโปรแกรมที่เน้นการถูกการพัฒนาโปรแกรมขนาดใหญ่ที่มีความ слับซับซ้อนมาก มีข้อมูลที่ใช้ในโปรแกรมจำนวนมาก จึงนิยมใช้เทคนิคของการเขียนโปรแกรมแบบ OOP ในการพัฒนาโปรแกรมขนาดใหญ่ในปัจจุบันนี้

Computer Programming II

2

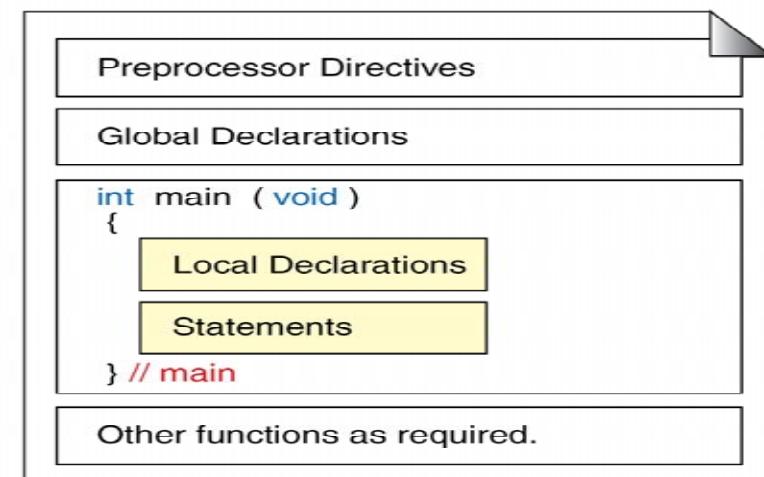
การคอมไพล์และลิงค์โปรแกรมในภาษา C

Computer Programming II

3

โครงสร้างโปรแกรมภาษา C

Computer Programming II

4

โครงสร้างและลำดับการเขียนภาษาซี

- คำสั่งตัวประมวลผลก่อน(Preprocessor statement)
- รหัสต้นฉบับ (Source code) มีลำดับการเขียนดังนี้
 - คำสั่งประกาศครอบคลุม (Global declaration statements)
 - ต้นแบบฟังก์ชัน(function prototypes)
 - ฟังก์ชันหลัก(main function) มีฟังก์ชันเดียว
 - ฟังก์ชัน(functions) มีได้หลายฟังก์ชัน
 - คำสั่งประกาศตัวแปรเฉพาะที่(Local declaration statements)
- หมายเหตุ(Comment) สามารถแทรกไว้ที่ใดก็ได้ภายในโปรแกรม

รหัสต้นฉบับ (Source code)

```
/* This program demonstrates function calls by
   calling a small function to multiply two numbers.
   Written by:
   Date:
*/
#include <stdio.h>
int multiply (int num1, int num2);
int main (void)
{
    int multiplier;
    int multiplicand;
    int product;
    printf("Enter two integers: ");
    scanf ("%d%d", &multiplier, &multiplicand);
    product = multiply (multiplier, multiplicand);
    printf("Product of %d & %d is %d\n",
           multiplier, multiplicand, product);
    return 0;
} // main
/*
=====
Multiples two numbers and returns product.
  Pre num1 & num2 are values to be multiplied
  Post product returned
*/
int multiply (int num1, int num2)
{
// Statements
    return (num1 * num2);
} // multiply
```

ผลลัพธ์จากการประมวลผลโปรแกรม
Enter two integers: 17 21
Product of 17 & 21 is 357

โครงสร้างและลำดับการเขียนภาษาซี

```
/*
The greeting program. This program demonstrates
some of the components of a simple C program.
Written by: your name here
Date: date program written
*/
#include <stdio.h>

int main (void)
{
// Local Declarations
// Statements

    printf("Hello World!\n");

    return 0;
} // main
```

ผลลัพธ์จากการประมวลผลโปรแกรม
Hello World!

โครงสร้างและลำดับการเขียนภาษาซี

```
/*
This program reads two integers from the keyboard
and prints their product.
Written by:
Date:
*/
#include <stdio.h>

int main (void)
{
// Local Definitions
    int number1;
    int number2;
    int result;

// Statements
    scanf ("%d", &number1);
    scanf ("%d", &number2);
    result = number1 * number2;
    printf ("%d", result);
    return 0;
} // main
```

ผลลัพธ์จากการประมวลผลโปรแกรม
5 25
125

คำสั่งตัวประมวลผลก่อน (Preprocessor statement)

- ตัวประมวลผลก่อน (Preprocessor) คือ ส่วนที่คอมไพล์เรอร์จะต้องทำก่อนทำการแปลงโปรแกรม คำสั่งของตัวประมวลผลก่อนจะนำหน้าด้วยเครื่องหมาย # มีคำสั่งต่างๆ ต่อไปนี้

```
#include    #define    #if      #program  
#endif      #error     #ifndef   #undef  
#elif      #else      #ifdef
```

คำสั่งตัวประมวลผลก่อน (Preprocessor statement)

- #include ทำหน้าที่แจ้งให้คอมไпал์เรอร์อ่านไฟล์อื่นเข้ามาเพื่อร่วมด้วย มีรูปแบบดังนี้

#include <filename> หรือ #include "filename"
เช่น

```
#include <dos.h>    อ่านไฟล์ dos.h จากไดเรคทรอรีที่กำหนด  
#include "sample.h" อ่านไฟล์ sample.h จากไดเรคทรอรีปัจจุบันหรือที่กำหนด  
#include "stdio.h"  อ่านไฟล์ stdio.h จากไดเรคทรอรีปัจจุบันหรือที่กำหนด
```

คำสั่งตัวประมวลผลก่อน (Preprocessor statement)

- #define ทำหน้าที่ใช้กำหนดค่าคงที่ ที่เป็นชื่อแทน คำ นิพจน์ คำสั่ง หรือคำสั่งหลายคำสั่ง มีรูปแบบการใช้งานดังนี้

#define ชื่อตัวแปร (ชื่อที่ใช้แทน) ค่าที่ต้องการกำหนด
เช่น

```
#define TWO 2          กำหนดตัวแปร TWO แทนค่า 2  
#define PI 3.141592654  กำหนดตัวแปร PI แทนค่า 3.141592654
```

หมายเหตุ (Comment)

- สามารถแทรกไว้ที่ใดก็ได้ภายในโปรแกรมภาษาซึ่นยมการเขียนข้อความอธิบายการทำงานในส่วนต่างๆ ของโปรแกรมเพื่อให้เข้าใจและอ่านโปรแกรมง่ายขึ้น การเขียนอธิบายจะใช้เครื่องหมาย /* และ */ คู่กับข้อความที่ต้องการอธิบาย

- แต่ถ้าต้องการเขียนอธิบายหลายบรรทัด จะเขียนได้ดังนี้

```
/* .....  
..... ข้อความที่ต้องการอธิบาย.....  
.....*/
```

```
/* This program demonstrates three ways to use  
constants.  
Written by:  
Date:  
*/  
#include <stdio.h>  
#define PI 3.1415926536  
  
int main (void)  
{  
// Local Declarations  
const double cPi = PI;  
  
// Statements  
printf("Defined constant PI: %f\n", PI);  
printf("Memory constant cPi: %f\n", cPi);  
printf("Literal constant: %f\n", 3.1415926536);  
return 0;  
} // main
```

รูปแบบคำสั่งในภาษาซี

- รูปแบบคำสั่งในภาษาซี มีกฎเกณฑ์ในการเขียนคำสั่ง ดังนี้
 - คำสั่งทุกคำสั่งต้องเขียนด้วยอักษรตัวเล็กเสมอ เช่นคำสั่ง printf , scanf , for
 - ทุกคำสั่งจะใช้เครื่องหมาย ; แสดงการจบของคำสั่ง เช่น printf("Hello");
 - การเขียนคำสั่ง จะเขียนได้แบบอิสระ (Free Format) คือ สามารถเขียนหลายๆคำสั่ง ต่อ กันได้ เช่น

```
printf("Hello"); printf("C Programming"); f = 3.414;
```

แต่เพื่อความเป็นระเบียบและอ่านง่าย ควรจะเขียน 1 คำสั่งต่อ 1 บรรทัด

กฎการตั้งชื่อตัวแปร การตั้งชื่อตัวแปร

- มีข้อกำหนดดังนี้
 - ประกอบด้วย a ถึง z, 0 ถึง 9 และ _ เท่านั้น
 - อักษรตัวแรกต้องเป็น a ถึง z และ _
 - ห้ามใช้ชื่อเฉพาะ
 - ตัวพิมพ์ใหญ่ ตัวพิมพ์เล็ก มีความหมายที่แตกต่างกัน (Case sensitive)
 - ยาวสูงสุดไม่เกิน 31 ตัวอักษร

ตัวแปร (Variable)

- ชื่อเรียกแทนพื้นที่เก็บข้อมูลในหน่วยความจำ มีชนิดของข้อมูล หรือแบบของตัวแปรคือ char, int, long, float, double, unsigned int, unsigned long int
- การกำหนดตัวแปร ทำได้ 2 แบบ คือ
 - กำหนดตัวแปรที่อยู่นอกคลุ่มคำสั่ง หรือฟังก์ชัน เรียกตัวแปรนี้ว่า Global Variable กำหนดไว้นอกฟังก์ชัน ใช้งานได้ทั้งโปรแกรม มีค่าเริ่มต้นเป็น 0 (กรณีไม่ได้กำหนดค่าเริ่มต้น)
 - กำหนดตัวแปรที่อยู่ในกลุ่มคำสั่ง หรือฟังก์ชัน เรียกตัวแปรนี้ว่า Local Variable กำหนดไว้ภายในฟังก์ชัน ใช้งานได้ภายในฟังก์ชันนั้น และไม่ถูกกำหนดค่าเริ่มต้นโดยอัตโนมัติ

ชนิดตัวแปร ชื่อตัวแปร , ชื่อตัวแปร, ชื่อตัวแปร,.....;

ตัวอย่างของการตั้งชื่อตัวแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

Valid Names	Invalid Name
a	// Valid but poor style
student_name	\$sum // \$ is illegal
_aSystemName	2names // First char digit
_Bool	sum-salary // Contains hyphen
INT_MIN	stdnt Nmbr // Contains spaces
	int // Keyword

กลุ่มคำในภาษาซี

● คำส่วน (Keywords)

— คำที่ภาษาซีกำหนดไว้ก่อนแล้ว เพื่อใช้งาน ได้แก่

auto	default	float	register	struct	volatile	break	void
do	for	extern	const	long	return	static	enum
goto	short	char	int	sizeof	case	while	continue
union	unsigned	typedef	if		else		

กลุ่มคำในภาษาซี

- คำที่ผู้ใช้ตั้งขึ้นใหม่ (User Defines words)
- กลุ่มอักษรที่นิยามขึ้นใช้ในโปรแกรม โดยผู้เขียนโปรแกรมกำหนดขึ้นเอง มีข้อกำหนดดังนี้
 - ตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ภาษาซีถือว่าเป็นคนละตัวกัน เช่น Area และ area เป็นตัวแปรคนละตัวกัน
 - ตัวอักษรตัวแรกต้องเป็นตัวอักษรหรือ _ จะเป็นตัวเลขไม่ได้
 - ตัวอักษรที่ไม่ใช่ตัวแรกจะเป็นตัวอักษรหรือ _ หรือตัวเลขก็ได้
 - ก่อนการใช้ชื่อใดๆ ต้องนิยามก่อนเสมอ
 - ห้ามตั้งชื่อซ้ำกับคำส่วน
 - ภายในกลุ่มคำสั่ง สามารถกำหนดชื่อขึ้นใหม่ได้ ชื่อนั้นจะถูกใช้งานภายในกลุ่มคำสั่ง และกลุ่มคำสั่งที่อยู่ลงไปเท่านั้น หากชื่อในกลุ่มคำสั่งไปซ้ำกับที่นิยามไว้ภายนอก จะถือเอาชื่อที่นิยามใหม่เป็นหลัก
 - ความยาวชื่อจะขึ้นอยู่กับตัวแปรในภาษาซี สำหรับโปรแกรม Borland C ได้ 32 ตัวอักษร

ชนิดของข้อมูลในภาษาซี

ชนิด	ขนาดความกว้าง	ช่วงของค่า
char	8 บิต	ASCII character (-128 ถึง 127)
unsigned char	8 บิต	0-255
int	16 บิต	-32768 ถึง 32767
long int	32 บิต	-2147483648 ถึง 2147483649
float	32 บิต	3.4E-38 ถึง 3.4E+38 หรือ พศนิยม 6 ตำแหน่ง
double	64 บิต	1.7E-308 ถึง 1.7E+308 หรือ พศนิยม 12 ตำแหน่ง
unsigned int	16 บิต	0 ถึง 65535
unsigned long int	32 บิต	0 ถึง 4294967296

การหาขนาดของชนิดตัวแปรต่าง ๆ จะใช้คำสั่ง sizeof(ประเภทข้อมูล) โดยลำดับขนาดของประเภทข้อมูล เรียงลำดับจากน้อยไปมากมีดังนี้

$\text{sizeof (short)} \leq \text{sizeof (int)} \leq \text{sizeof (long)} \leq \text{sizeof (long long)}$

ค่าคงที่ constant

ตัวอย่างค่าคงที่	ชนิด	ความหมาย
255	decimal int	จำนวนเต็มฐานสิบ
0xFF	hexadecimal int	จำนวนเต็มฐานสิบหก
0377	octal int	จำนวนเต็มฐานแปด
255L หรือ 255l	long int	จำนวนเต็มฐานสิบแบบยาว
255U หรือ	unsigned int	จำนวนเต็มฐานสิบไม่คิด
255u	unsigned long int	เดcimalฐานสิบแบบยาวไม่คิด
0xFFFFUL	unsigned long int	เดcimalฐานสิบหกแบบยาวไม่คิด
15.75E2	floating point	เดcimalนิยมแบบยกกำลัง
-1.23	floating point	เดcimalนิยมแบบค่าติดลบ
.123	floating point	เดcimalนิยม
123F	floating point	เดcimalนิยม
'a'	character	ตัวอักษร
""	string	ประโยค, ข้อความ

คือ ค่าของข้อมูลที่มีจำนวนแน่นอน
เช่นได้ 3 ลักษณะ คือ

1 ค่าคงที่จำนวนเต็ม เขียนอยู่ในรูป
ตัวอักษร อาจมีเครื่องหมายบวกบนำหน้า

2 ค่าคงที่จำนวนจริง เขียนในรูป
ตัวเลขมีทศนิยม

3 ค่าคงที่ที่หมายถึงรหัสตัวอักษร
(ตัวอักษรรูកจำในรูปแบบตัวเลข ตาม
รหัส ASCII)

การแสดงผลข้อมูล

- ฟังก์ชัน printf() เป็นฟังก์ชันจากคลังที่มาพร้อมกับตัวแปรและโปรแกรมภาษาซี ใช้สำหรับการแสดงผล มีรูปแบบดังนี้

```
printf("สายอักขระควบคุม", ตัวแปร);
```

- 1. สายอักขระควบคุมประกอบด้วย 3 ส่วนคือ
 - ตัวอักขระที่จะแสดง
 - รูปแบบการแสดงผล ขึ้นต้นด้วยเครื่องหมายเปอร์เซ็นต์(%) ตามด้วยอักขระ 1 ตัว หรือหลายตัวโดยที่อักขระมีความหมายดังนี้
 - ลำดับหลีก (escape sequence)
- 2. ตัวแปร คือชื่อของตัวแปรที่จะแสดงผล (format specifies)

ลำดับหลีก(Escape sequence)

ลำดับหลีก	ผลการกระทำ
\n	ขึ้นบรรทัดใหม่ (new line)
\t	เดือนไปปังจุดตั้งระบบ tab ต่อไป
\a	เสียงกระดิ่ง (bell)
\b	ถอยไปหนึ่งที่ว่าง (backspace)
\f	ขึ้นหน้าใหม่ (form feed)
\\\	แสดงเครื่องหมายทับกลับหลัง (backslash)
\'	แสดงเครื่องหมายฝันทอง (single quote)
\\"	แสดงเครื่องหมายพื้นหนู (double quote)

การกำหนดรูปแบบการแสดงผล

ขึ้นต้นด้วยเครื่องหมายเปอร์เซ็นต์(%) ตามด้วยอักขระ 1 ตัว หรือหลายตัวโดยที่อักขระมีความหมายดังนี้

อักขระ	ชนิดข้อมูล	รูปแบบการแสดงผล
c	char	อักขระเดียว
d	int	จำนวนเต็มฐานสิบ
o	int	จำนวนเต็มฐานแปด
x	int	จำนวนเต็มฐานสิบหก
f	float	จำนวนที่มีทศนิยมในรูปฐานสิบ

การแสดงค่าของตัวแปร

ชนิดข้อมูล	ชนิดตัวแปร	รูปแบบสำหรับ printf
จำนวนเต็ม	short integer long unsigned short unsigned int unsigned long	%hd หรือ %hi %d หรือ %i %ld หรือ %li %hu %u %lu
จำนวนจริง	float double	%f %lf
อักขระ	char	%c
สายอักขระ	char s[]	%s
เลขฐาน	จำนวนเต็มฐาน 10 จำนวนเต็มฐาน 8 จำนวนเต็มฐาน 16	%d %o %x
	แสดงเครื่องหมาย %	%%

การจัดรูปแบบผลลัพธ์ printf()

“%”	Flag	Maximum width	.Pecision	Size	Conversion code	”
-----	------	---------------	-----------	------	-----------------	---

- Flag
คือ - หมายถึงการจัดให้ชิดซ้าย
+ ให้แสดงครึ่งหน้าขวา + หน้าตัวเลข
- Maximum width คือ จำนวนส่วนมากที่จะองจำหรับแสดงผลข้อมูล
- Precision คือ จำนวนตัวเลขหลังจุดทศนิยม
- Size คือ ชนิดตัวแปร เช่น long จะเป็น l

การจัดรูปแบบผลลัพธ์ printf()

“%	+	10	.2	f	”
----	---	----	----	---	---

```
#include <stdio.h>
main ( )
{
    printf ("%+10.2f\n", 12.34);
}
```

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	4
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

การจัดรูปแบบผลลัพธ์ printf()

Conversion code คือ การกำหนดชนิดข้อมูลในการแสดงผล

- %d : พิมพ์ int ด้วยตัวเลขฐานสิบ
- %o : พิมพ์ int ด้วยตัวเลขฐานแปด
- %x : พิมพ์ int ด้วยตัวเลขฐานสิบหก
- %f : พิมพ์ float, double แบบจุดทศนิยม (หากตำแหน่ง负)
- %e : พิมพ์ float, double แบบวิทยาศาสตร์ เช่น 1.23e+23
- %c : พิมพ์ char ตัวอักษร 1 ตัว
- %s : พิมพ์ข้อความ เช่น "Hello"

การจัดรูปแบบผลลัพธ์ printf()

```
#include <stdio.h>
main ( )
{
    int a;
    double b;

    a=1;
    b=1040.041;
    printf ("%4i=%10.2f\n", a, b);
    a=2;
    b=5.05;
    printf ("%4i=%10.2f\n", a, b);
    a=3;
    b=1234567.351;
    printf ("%4i=%10.2f\n", a, b);
    printf("100%%");
}
```

1 =	1	0	4	0	.	0	4							
2 =	2					5	.	0	5					
3 =	3	1	2	3	4	5	6	7	.	3	5			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

การรับค่าข้อมูล

- ฟังก์ชัน `scanf()`
- เป็นฟังก์ชันจากคลังใช้ในการรับข้อมูลจากแป้นพิมพ์ โดยจะบอกเลขที่อยู่ของตัวแปรในหน่วยความจำ แล้วจึงนำค่าที่รับมาไปเก็บไว้ตามที่อยู่นั้น ฟังก์ชัน `scanf()` มีรูปแบบดังนี้
`scanf("%รูปแบบ", &ตัวแปร);`
- โดยที่ `&` ตัวแปร หมายถึงเลขที่อยู่ (address) ของตัวแปรที่จะรับค่ามาเก็บในหน่วยความจำ

การรับค่าข้อมูล

```
/* This program reads two integers from the keyboard
   and prints their product.
   Written by:
   Date:
*/
#include <stdio.h>
int main (void)
{
// Local Definitions
    int number1;
    int number2;
    int result;
// Statements
    scanf ("%d", &number1);
    scanf ("%d", &number2);
    result = number1 * number2;
    printf ("%d", result);
    return 0;
} // main
```

คำอธิบาย

#include <stdio.h> คือการนับคอมโพลิ่เตอร์ให้นำไฟล์ stdio.h มารวมด้วย
main คือชื่อของฟังก์ชัน ในการโปรแกรมเริ่มทำงานที่นี่ และเมื่อจบฟังก์ชัน main หมายความว่าโปรแกรมด้วย
scanf ("%d", &number1); คือการใช้ฟังก์ชัน scanf รับค่าจากผู้ใช้เก็บไว้ในตัวแปร number1
result = number1 * number2; คือ ผลคุณของตัวเลขที่อยู่ในตัวแปร number1 และ number2 และ
เก็บลงในตัวแปร result
printf ("%d", result); คือการใช้ฟังก์ชัน printf พิมพ์ที่อุปกรณ์ที่อยู่ในเครื่องหมาย “ ” ออกทางอุปกรณ์
เอกสารทุกครั้ง
return 0 คือ การคืนค่าไปกลับโปรแกรมที่เรียกใช้ฟังก์ชัน main() ซึ่งจากตัวอย่างเป็นฟังก์ชัน main() ตั้งนั้น
return 0 จึงหมายถึงการจบการทำงานของโปรแกรม

การรับค่าข้อมูล

- การรับค่า `scanf()`
ฟังก์ชัน `scanf` เป็นการรับข้อมูลจากแป้นพิมพ์ ต้อง `#include <stdio.h>` จึงจะสามารถใช้คำสั่ง `scanf` ได้
- รูปแบบ
`scanf("%รูปแบบ", &ตัวแปร);`
- เขียน การรับข้อมูลชนิด int และไปเก็บไว้ในตัวแปร age
- รูปแบบ
`scanf("%d", &age);`
- สามารถรับข้อมูลที่คลาดเคลื่อนได้
- รูปแบบ
`scanf("%s %f", name, &GPAX);`

การรับข้อมูล int float char ต้องมีเครื่องหมาย `&` และ `string` ไม่ต้องมี `&`

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

- ฟังก์ชัน `getchar()` เป็นฟังก์ชันที่ทำงานกับตัวอักษรโดยเฉพาะ
- `getchar()` เป็นฟังก์ชันที่ใช้รับข้อมูลเข้ามาทางแป้นพิมพ์ที่หลัง 1 ตัวอักษร โดยต้องกด enter ทุกครั้งเพื่อสิ้นสุดข้อมูล และข้อมูลที่ป้อนจะปรากฏให้เห็นบนหน้าจอภาพด้วย
- รูปแบบ
ชื่อตัวแปร =`getchar()`;

```
#include<stdio.h>
main ( )
{
    char ch;
    ch=getchar ( );
}
```

- ตัวอย่าง เครื่องจะรอรับข้อมูลจากแป้นพิมพ์ที่ผู้ใช้ป้อน จำนวน 1 ตัวอักษรเก็บไว้ในตัวแปร ch หลังจากที่ผู้ใช้ต้องกดปุ่ม enter เพื่อให้ฟังก์ชันรับค่าข้อมูล

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

- ฟังก์ชัน `getch()`
`getch()` เป็นฟังก์ชันที่ใช้รับข้อมูลที่ปั่นตัวอักษร 1 ตัว เข้ามาทางแป้นพิมพ์ โดยเมื่อป้อนข้อมูลเสร็จไม่ต้องกดปุ่ม `enter` และอักษรที่ป้อนเข้ามาจะไม่ปรากฏบนจอภาพ ต้อง `#include <conio.h>` จึงจะสามารถใช้ฟังก์ชัน `getch()` ได้
- รูปแบบ
`ชื่อตัวแปร =getch();`
- ตัวอย่าง เครื่องจะรอรับข้อมูลจากแป้นพิมพ์เข้ามา 1 ตัวเพื่อนำมาเก็บไว้ในตัวแปร `x` โดยผู้ใช้มีต้องกด `enter` หลังจากที่ป้อนข้อมูลเสร็จแล้ว

```
#include <stdio.h>
main ( )
{
    char x;
    x = getch( );
}
```

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

- ฟังก์ชัน `putchar()`
- เป็นฟังก์ชันที่ใช้ให้คอมพิวเตอร์แสดงผลบนจอภาพที่ละ 1 ตัวอักษร
- รูปแบบ
`putchar (ชื่อตัวแปร);`

```
#include<stdio.h>
main ( )
{
    char x;
    x=getch ( );
    printf ("The result is \n");
    putchar ( x );
}
```

ลักษณะข้อมูลที่ป้อน
A
ผลลัพธ์
The result is
A

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

ฟังก์ชัน `gets()`

เป็นฟังก์ชันที่ใช้รับข้อมูลที่เป็นข้อความ (ตัวอักษรจำนวนหนึ่ง) จากแป้นพิมพ์เข้ามาเก็บไว้ในตัวแปร `gets` มาจากคำว่า `get string`

รูปแบบ

`gets (ชื่อตัวแปร);`

```
#include <stdio.h>
main( )
{
    array
    char name[10];
    gets(name);
}
```

โดยรับค่าข้อความจากแป้นพิมพ์ ฟังก์ชันจะทำการใส่ ‘\0’ เอาไว้ตัวสุดท้ายของข้อความ เพื่อแสดงการสิ้นสุดของข้อความที่รับเข้ามา เมื่อผู้ใช้กดปุ่ม `enter`

เครื่องจะจดที่ตัวแปรชุดที่ชื่อ `name` ซึ่งเป็นอักขระ ໄว 10 ตัว และรอรับค่าที่เป็นข้อความเข้ามาเก็บไว้ในตัวแปรชุดที่ชื่อ `name` ได้ยาวไม่เกิน 9 ตัวอักษรเพื่อให้ `name` ตัวที่ 10 (ตัวสุดท้าย) เก็บ `\0` เอาไว้

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

ฟังก์ชัน `puts()`

- เป็นฟังก์ชันที่ใช้แสดงผลข้อมูลที่เป็นข้อความที่เก็บไว้ในตัวแปรชุดอักษรบนจอภาพ `puts()` มาจากคำว่า `put string` ใช้สำหรับพิมพ์ต่อเรียงกันทางจอภาพ

รูปแบบ

`puts (ชื่อตัวแปร);`

```
#include <stdio.h>
main ( )
{
    char name [10];
    gets (name);
    puts (name);
}
```

- ตัวอย่าง เครื่องจะนำค่าที่เก็บในตัวแปรชุด `name` มาแสดงผลบนจอภาพ

ฟังก์ชันอื่นๆ ที่ใช้ในการรับและแสดงข้อมูล

- ฟังก์ชัน `getche()`
- `getche()` เป็นฟังก์ชันในการรับข้อมูล 1 ตัวอักษรโดยจะปรากฏตัวอักษรให้เห็นในการป้อนข้อมูล โดยไม่ต้องกด Enter การใช้ `getche()` จะต้องทำการ `#include <conio.h>` จึงจะสามารถใช้ `getche()` ได้
- รูปแบบ

ชื่อตัวแปร = `getche();`

รหัส Ascii

Dec	Hx	Oct	Char	Chr	Dec	Hx	Oct	Html	Chr	Dec	Hx	Oct	Html	Chr	Dec	Hx	Oct	Html	Chr
0	0	000	NUL (null)	\0	32	20	040	 	Space	64	40	100	@	\0	96	60	140	`	`
1	1	001	SOH (start of heading)	\1	33	21	041	!	!	65	41	101	A	A	97	61	141	b	a
2	2	002	STX (start of text)	\2	34	22	042	"	"	66	42	102	B	B	98	62	142	b	b
3	3	003	ETX (end of text)	\3	35	23	043	#	#	67	43	103	C	C	99	63	143	c	c
4	4	004	EOT (end of transmission)	\4	36	24	044	$	\$	68	44	104	D	D	100	64	144	d	d
5	5	005	ENQ (enquiry)	\5	37	25	045	%	%	69	45	105	E	E	101	65	145	e	e
6	6	006	ACK (acknowledge)	\6	38	26	046	&	&	70	46	106	F	F	102	66	146	f	f
7	7	007	BEL (bell)	\7	39	27	047	'	!	71	47	107	G	G	103	67	147	g	g
8	8	010	BS (backspace)	\8	40	28	050	()	72	48	110	H	H	104	68	150	h	h
9	9	011	TAB (horizontal tab)	\9	41	29	051))	73	49	111	I	I	105	69	151	i	i
10	A	012	LF (NL line feed, new line)	\A	42	2A	052	*	*	74	4A	112	J	J	106	6A	152	j	j
11	B	013	VT (vertical tab)	\B	43	2B	053	+	+	75	4B	113	K	K	107	6B	153	k	k
12	C	014	FF (NP form feed, new page)	\C	44	2C	054	,	,	76	4C	114	L	L	108	6C	154	l	l
13	D	015	CR (carriage return)	\D	45	2D	055	-	-	77	4D	115	M	M	109	6D	155	m	m
14	E	016	SO (shift out)	\E	46	2E	056	.	.	78	4E	116	N	N	110	6E	156	n	n
15	F	017	SI (shift in)	\F	47	2F	057	/	/	79	4F	117	O	O	111	6F	157	o	o
16	10	020	DLE (data link escape)	\10	48	30	060	0	0	80	50	120	P	P	112	70	160	p	p
17	11	021	DC1 (device control 1)	\11	49	31	061	1	1	81	51	121	Q	Q	113	71	161	q	q
18	12	022	DC2 (device control 2)	\12	50	32	062	2	2	82	52	122	R	R	114	72	162	r	r
19	13	023	DC3 (device control 3)	\13	51	33	063	3	3	83	53	123	S	S	115	73	163	s	s
20	14	024	DC4 (device control 4)	\14	52	34	064	4	4	84	54	124	T	T	116	74	164	t	t
21	15	025	NAK (negative acknowledgement)	\15	53	35	065	5	5	85	55	125	U	U	117	75	165	u	u
22	16	026	SYN (synchronous idle)	\16	54	36	066	6	6	86	56	126	V	V	118	76	166	v	v
23	17	027	ETB (end of trans. block)	\17	55	37	067	7	7	87	57	127	W	W	119	77	167	w	w
24	18	030	CAN (cancel)	\18	56	38	070	8	8	88	58	130	X	X	120	78	170	x	x
25	19	031	EM (end of medium)	\19	57	39	071	9	9	89	59	131	Y	Y	121	79	171	y	y
26	1A	032	SUB (substitute)	\1A	58	3A	072	:	:	90	5A	132	Z	Z	122	7A	172	z	z
27	1B	033	ESC (escape)	\1B	59	3B	073	;	:	91	5B	133	[[123	7B	173	{	[
28	1C	034	FS (file separator)	\1C	60	3C	074	<	<	92	5C	134	\	\	124	7C	174	|	\
29	1D	035	GS (group separator)	\1D	61	3D	075	=	=	93	5D	135]]	125	7D	175	})
30	1E	036	RS (record separator)	\1E	62	3E	076	>	>	94	5E	136	^	:	126	7E	176	~	-
31	1F	037	US (unit separator)	\1F	63	3F	077	?	?	95	5F	137	_	_	127	7F	177		DEL

Source: www.LookupTables.com

("%, 2,1 f", b)
↓

23, 4